

Fantastický příběh plný akce,
přesvědčivých popisů a napínavého
děje... Jeden z těch debutů, které si
nesmíte nechat ujít.
Fantasy Book Critic

TEMNÉ BRATRSTVO

Luke Scull

Host

TYRANOVA SÁZKA

Na vlnách se pohupoval zakotvený válečný koráb; vlajka se stylizovaným písmenem M, vyšitým stříbrnou nití na černém pozadí, se hrdě třepotala na stěžni vlajkové lodi vítězné flotily Přístavu stínů.

Válka, jež poslední půlrok barvila krví vody v kraji Trin, byla u konce. Dvě stě mil odtud, za Hromovým mořem, sčítala Dorminie škody, které utrpěla za opovážlivost, když se se svým námořnictvem postavila mocnějšímu dělostřelectvu lodí z Města stínů.

Tarn se díval, jak muži z lodi *Svododa* skáčou nadšeně do doků. Kvapně se sběhl dav lidí, aby je přivítal. Přístavištěm se rozléval jásavý smích a nekončící štěbetání hlasů. Nejedna usazená tvář vzhlížela s očima rozšířenýma obdivem k milovaným navrátilcům a ke každému muži se tiskla jeho rodina a přátelé, pro něž se stal hrdinou.

Tarn hleděl ještě chvíli na dění u lodi, pak se otočil a odplivl si do hluboké modré vody v přístavu. Díval se, jak se chrchel zoufale pohupuje na hladině, než ho neklidná voda roztrhala. Žena procházející kolem na něj vrhla tvrdý pohled a pak se vmísila mezi vylodující se vojáky.

Když nepřítelství s Dorminií dosáhlo vrcholu, on jako první by skočil na palubu, jen kdyby mu to chromá noha dovolila. Na Hromovém moři, stejně jako kdekoli jinde, by nebyl k ničemu. Kotva stahující dolů každého, kdo by na něm byl závislý.

Ze zvyku se podíval na své ruce. Zíraly na něj strupaté jizvy a staré škrábance a on uhnul pohledem. Hanba vyvřela na povrch jako gejzír. Musí vidět Sáru. Musí se jí omluvit.

Se skloněnou hlavou se Tarn pomalým, chromým krokem vydal k domovu.

Když se Tarn proplétal labyrintem domů stojících hned za přístavem, přiblížil se soumrak. Ulice byly plné hýřilů. Na počest vítězství města ve válce o Nebeské ostrovy v Nekonečném oceánu daleko na západě vyhlásil lord Marius třídní svátek.

Tarn se zamračil a cítil, jak v něm kypí hněv. Marius byl skrz naskrz zkažený, jeho záliba v jídle a pití byla pověstná. Stejně jako Tyran z Dorminie a záhadná Bílá paní z Thelassy na východě byl i Marius Magelord, nesmrtelný kouzelník s obrovskou mocí, který společně s ostatními zavinil Dobu zmaru.

Zpropadený Bohavrah.

Dav sunoucí se k přístavu zmohutněl. Mezi lidmi mířícími k dokům bylo mnoho spoře oděných děvek, za nimiž se táhla vůně levného parfému a jež zoufale toužily vybrat vyloďujícím se námořníkům z měšců všechny peníze.

Jedna taková vycítila prvního zákazníka a stoupla si před Tarna. Vypnula hrud' a usmála se na něj. Zuby měla křivé, ale oči byly modré a veselé a její obličej rámovaný špinavými hnědými vlasy byl docela přitažlivý.

„Žízeň, drahoušku? Mám skleničku, která ti svlaží jazyk jako žádná jiná,“ řekla a hbitě si přejela rukama dolů po stehnech. Nějak se jí přitom podařilo nadzvednout lem krátkých šatů. Její nohy poseté několika modřinami byly bledé, bílé jako sýr, který Přístav stínů vyvážel přes Hromové moře do Thelassy a dál. Ten pohled vyvolal nepřijemné vzpomínky.

Tarn si odkašlal. „Nemám zájem. Doma na mě čeká žena.“ Ukázal na prostý prstýnek z levného stříbra a snažil se nemyslet na to, že je mírně promáčknutý.

Děvka sotva slyšitelně sykla zklamáním. Chtěla mu tím zalichotit, získat si jeho přízeň, když ale přejela pohledem přes jeho krabatý obličej, řídnuocí vlasy a vystupující břich, bylo nade vše jasné, že všechno jen předstírá.

„Možná bych ti udělala zvláštní cenu, když máme tu slávu a tak. Co ženuška neví, to jí neublíží, no ne?“ V ženině hlasu nyní zazněl jakýsi nezájem, jako by se rozhodla, že její nabídka je dostatečná, ať už bude získaná odměna sebehubenější. Tarna rozzlobilo, že si něco takového vůbec může myslet, zvláště proto, že měla pravdu.

„Víš ty vůbec, jaký je to pocit, když tě má někdo rád? Když máš někoho, kdo bude stát pokaždé při tobě, i když uděláš sebevětší pitomost? Taková ženská si zaslouží, aby jí chlap zůstal věrný.“

„Jak chcete, pane. Dneska večír tudma projde hromada vám podobnejch. A sázím, že většina bude mít lepší náladu a naditější kapsy.“ A bez dalších řečí ho odstrčila stranou a odešla.

Tarn si otráveně odfrkl. Začalo ho bolet levé koleno, po té jeho nehodě se mu to stávalo takřka neustále.

Vydal se pomalým krokem domů.

Světlo začalo slábnout. Během půlzhou, než Tarn dorazil do průmyslové části známé jako Východní smola, vyrostly na obloze černé mraky a překryly zapadající slunce. Siluetu města, beztak už úplně zahalenou smogem, potáhly další vrstvou šedi. Uprostřed městských oslav byly kovářské výhně vyhaslé a bez života, ale z všeobecného veselí přitom proniklo do této části Přístavu stínů jen pramálo. Východní smola byla ponuré, skomírající místo. Pro Tarna to byl domov.

Když mu kolenem projela ostrá bolest, proklel svou chromou nohu. Škubl sebou a uklouzl na podezřelé kaluži.

K jeho uším dolehl krutý smích jakéhosi chlapce. „Viděls to, Tomazi? Ten vypasenej hajzl se málem vymáchal ve tvejch chcankách!“

„Možná je zas ožralej.“

Tarn sevřel pěsti, vzedmula se v něm vlna vzteku. Bylo jich šest, místní výrostci. Odporná banda.

Jeden z mladíků si to doštrádoval až k němu a odfrkl si. „Ten není ožralej.“

„Protentokrát. Čítám, že dneska jeho stará může bejt v klidu. Viděls ty modřiny, co jí udělal?“

„Jo. Ksicht měla žlutohnědej jak psí hovno.“ Kluk, který právě promluvil, už byl nyní zpátky mezi svými kumpány a vrhl na Tarna šibalský pohled. „Ale co, hoď jí přes hlavu pytel a vyjde to nastejno, chápeš, co myslím?“ Mladík vyšpulil rty a k velkému pobavení party zachrochtal.

Tarn se začal třást po celém těle. Udělal krok dopředu, zuřivě svíral pěsti, obličej naběhlý vzteky. Během okamžiku přepnuli mladíci z ledabylého vtipkování do smrtelné vážnosti, zataľi do něj své kruté pohledy a rukama šátrali k opaskům. Tarn věděl, že proti nim nemá šanci, ale bylo mu to jedno. Chtěl jim prostě ublížit.

V té chvíli se z oblohy spustily první dešťové kapky. Spolu s deštěm přišlo cosi neuchopitelného a neviditelného, splynutí obrovských sil, které všichni přítomní cítili, ale nebyli s to pojmenovat.

„Sakra!“ řekl jeden z gangu a rozhlédl se po svýchruzích.

„Raděj se vraťme,“ řekl Tomaz. „Musím pustit Tyra domů. Nesnáší, když leje.“

Ostatní přikývli a vražedné myšlenky, jež ještě před okamžikem zaměstnávaly jejich mysl, vystřídaly obavy o osud kamarádova nebohého psa. Ještě než je pohltil sílící déšť, šlehlo několik z nich po Tarnovi zlověstným pohledem, nepadlo však již ani slovo.

Tarn sklopil hlavu, neboť mu do obličeje stékal kyselý déšť, a nejistým krokem se kluzkými ulicemi vydal na cestu. Potřeboval se dostat domů, čeká tam na něj Sára. Zvedl se vítr a vmetával mu do očí ledovou vodu. Snažil se jí zbavit mrkáním. Na město padla noc jako deka.

Nedělalo mu radost, co se z něj stalo, ale co mohl dělat? Pití ho zlomilo — zničilo ho stejně neodvolatelně, jako mu padající ná-

klad rozdrtil nohu. Všechny peníze, co si za posledních deset let uložil stranou, celých deset zlatek, padly na doktora, který mu sice nohu zachránil, ale on zůstal chromý a bez haléře v kapse. Sára si zasloužila něco lepšího.

Byl už téměř doma. Co když se sebrala a odešla, dřív než dostal příležitost se omluvit? Byla mladší než on, ženská v nejlepších letech. Dítě mu sice nepovila, ale ve městě byli lékárníci, kteří by jí s tím mohli pomoci. O pokroku, jež Přístav stínů na poli vědy v nedávné době zaznamenal, se v Trinu mluvilo již před válkou.

Teď, když měl kapsy téměř prázdné, nebylo na nějakého lékárníka ani pomyšlení.

Přiblížil se ke dveřím do svého skromného příbytku. Uvnitř se nesvítilo. Všude vládlo ticho, až na vytrvalé bubnování deště, jenž se hrnul dolů po břidlicové střeše a cihlových zdech a s pleskotem končil na dlažebních kostkách. Tarna se na okamžik zmocnila panika.

Najednou zablikalo světlo a v okně se objevil Sárin obličej. Dveře se otevřely. Stála tam před ním, v ruce svíčku, jež osvětlovala blednoucí modřiny na její tváři. Beze slova se otočila a odešla do kuchyně. Šel za ní.

Na malém jídelním stole byly prostřené dvě misky. Posadil se; Sara před něj položila svíčku a odešla k železným kamnům. Vrátila se se starým otlučeným hrncem a sňala z něj hadr, jímž byl zakrytý. Nabrala mu na talíř štědrou porci teplého dušeného masa se zeleninou, sobě dala o trochu méně a položila na stůl dvě dřevěné lžíce. Pak si sedla naproti němu.

Uplynul půlzon. Sára se na něj téměř nepodívala. Jídla se skoro nedotkla. V lebce se mu začínala opět ozývat tupá bolest. Odstrčil talíř a hledal slova, která si předtím celou dobu rovnal v hlavě.

„Sáro... Nikdy jsem ti nechtěl ublížit. Ty to víš. Jsem zatracený blázen. Zbytečný, bláznivý kripl. Je mi to tak —“

Těsně kolem hlavy mu proletěla miska, minula jej o necelý palec. S břinkotem se rozbila o stěnu za ním a po stole a po podlaze se

rozstříkly studené kusy masa se zeleninou. Sárin obličej byl jako chladná maska, ale ruce se jí třásly.

„Ty hajzle,“ řekla. Vyhoupala se na nohy. „Jak jsi mi to mohl udělat?“

„Nemohl jsem si pomoci, Sáro. Řekl jsem ti to. Víím, že by sis zasloužila lepší život.“

„Tak to si teda piš, že si zasloužím lepší život!“ V náhlém záchvatu vzteku se rozhlédla kolem sebe, strhla z kamen pánvičku a výhrůžně k němu vykročila. Tarn se svezl ze židle, ale zaklesl se kolenem o stůl a zaklel. Máchl prudce pánvičkou a udeřila jej do pravého spánku.

„Áá!“ zařičel a oči mu zalil oslepující výbuch světla. Cítil, jak mu po tváři stéká krev a skapává mu po bradě. Pekelně to bolelo. Sára opět zvedla pánvičku.

Chytil ji za ruku a pevně stiskl. Pánvička jí vyklouzla z ochabujícího sevření a bříklna o podlahu. Vztek, jenž v něm po celý den probublával, najednou vzkypěl. Lomcovala jím nezadržitelná, nesmyslná zuřivost. Stiskl ještě pevněji, až zalapala po dechu. Zvedl druhou, strupy pokrytou ruku a sevřel ji v pěst. Podívala se mu do očí. Sevřená pěst zakolísala.

A pak to oba uslyšeli. Burácivý, dunivý hřmot, jako když se tisíc vln tříští o útes. Pleskání deště na střeše se změnilo v zuřivé bubnování. Zdálo se, jako by se zachvěl strop. Začínaly se objevovat pukliny, dovnitř se hrnuly potoky vody a lily se na stůl, podlahu a nábytek. Z ulice doléhal křik, sotva slyšitelný přes burácení a klotání stříkající vody.

Tarn pustil ženinu ruku. Oba dva se hnali úprkem ven.

Nebe nad Soumračným zálivem vřelo a běsnilo sto stop nad městem a zahalovalo jeho siluetu přes celý obzor. Z oblohy visely miliardy tun vody zadržované jakousi nepředstavitelnou mocí a zkrápěly město pod sebou záplavou kapek. Na ulicích se rojily hloučky mužů i žen — někteří zůstali stát, zkameněli hrůzou, druzí za se-

bou spěšně zamykali dveře. Několik stařešinů mělo zavřené oči a modlilo se k bohům, o nichž věděli, že je nemohou slyšet. Bohové byli už pět století mrtví. Byli vyvražděni během Války s bohy a jejich těla byla svržena z nebes Magelordy, kteří nyní vládli nad otřeseným světadílem.

Tarn zíral na neskutečný, ohromující výjev nad sebou. Necítil strach. Ani lítost. Jeho mysl byla ochablá, nebyl schopen si uvědomit rozsah toho, co se právě dělo. Poblíž zuřivě štěkal nějaký pes a k smrti vyděšený běhal sem a tam. Jakýsi mladík na něj zavolal jménem — *Tyro?* —, schoulil se k vystrašenému psovi a objal ho.

Tarn ucítil, jak se jeho podřených prstů dotýká jemná kůže čísi ruky. Něžně k sobě Sáru přivinul.

„Je mi to líto,“ zašeptal a políbil ji na čelo.

Sára mu položila hlavu na prsa. Stál tam, hladil ji po vlhkých vlasech a pomžikával po běsnícím vodním víru nad sebou. Smršť náhle na jeden jediný okamžik ustala v pohybu. Tarn zahlédl loď, jejíž před a polovina paluby vyčnívaly z vody téměř přímo nad jeho hlavou. *Svoboda.*

Nebesa se zřítíla.

ANDĚL SMRTI

Toho dne o něco dříve...

Štiplavá voda jako by ho drtila silou obřího sevření a vymačkávala vzduch z plic. Divoce sebou zmítal a trhal hlavou ze strany na stranu s přáním, ať jeho tělo ještě chvíli vydrží. Hrud' měl jako rozpálenou pec.

Tohle zvládne. Tři minuty. Nic víc. Ještě pár vteřin a —

Nešlo to. Davarus Cole se s obrovským nádechem vynořil z vody a lačnými doušky polykal vzduch. Vztekle praštil pěstmi o železný okraj vany, zaklel při každém ze třinácti zavražděných bohů, jejichž jména nosil v paměti, a proklínal Magelorda, jehož smrt se mu stala životním cílem.

Salazar. Tyran, jenž tomuto městu vládne železnou rukou. Jednoho dne s ním zúčtujeme.

Položil ruce na okraj vany a vyšvihl se nahoru. Chvíli jen tak stál a nechal vodu kapat z očí. Tak jako častokrát předtím zabloudil pohledem do rohu místnosti, kde bylo zrcátko. V Dorminii, kde si takový výstřelek mohla obyčejně dovolit jen šlechta, to byla vzácnost. Za jistý obnos mu jej pořídil Garrett, jeho učitel a nevlastní otec. Podle Colea to byl přepych, jaký si plně zasloužil.

Koneckonců, pomyslel si, hrdina musí vypadat jako hrdina.

Ze zrcadla na něj hledělo štíhlé, šlachovité tělo a na jeho bledé, lesknoucí se kůži se ostře vyjímalý černé vlasy splývající k ramenům a krátká bradka. Tělo měl už tak dost bledé a nyní, když z něj ledová voda vysála i poslední zbytky barvy, vypadal téměř jako duch. *Anděl smrti.*

Cole přimhouřil šedé oči a nějakou dobu žasl nad svým zlověstným vzezřením. Představoval si výraz na Salazarově starém vrásčitém obličejí, až do něj vrazí svůj meč Mageban, až si pozvolna uznale oddechne, zatímco Tyranovi vychrstne krev z úst a jeho tělo klesne bezvládně k zemi. *Pamatuješ na mého otce, ty starý všiváku? A na to, co mu udělal? Já jsem Davarus Cole a přišel jsem si pro to, co mi patří.*

Zamračil se. Co mu patří? Pomsta, jistě, ale to nebylo všechno. Nestálo za to kalit si chvíli vítězství pochybami o pravém významu jeho vznešených slov. Možná to ale Davara Colea dokonale vystihovalo. Záhadný muž. Hádanka opředená tajemstvím. To jeho uším znělo dobře.

Zničehonic se Cole vzepjal, vymrštil se dozadu, udělal přemet a přistál v podřepu pár kroků od vany. Pomalu se napřímil a naposledy se otočil k zrcadlu, aby se na sebe obdivně podíval. Jeho mysl se nechala unést k výšinám nevyhnutelné slávy. *Ted' ne. Dnes ne. Ale už brzy.*

Zahloubal se, a přestože byl jindy tak bystrý, nyní zaslechl blížící se kroky, až když už se ozývaly téměř u dveří jeho bytu. S náhlým pocitem hrůzy si Cole uvědomil, že zapomněl zamknout. Ztuhl. Dveře se rozletěly a dovnitř se vehnala Saša.

Nehnutě na sebe hleděli. Saša byla o pár let starší, vysoká a štíhlá, měla tmavohnědé vlasy, které jí splývaly k ramenům, a uhrančivé oči. Cole se stoupající panikou sledoval, jak mu pohledem sklouzává po nahém těle.

Na Sašiných rtech se mihl přelud úsměvu, když řekla: „No, tomu tedy říkám úchvatný pohled. Myslela jsem, že vlastníš zbraň schopnou porazit kouzla a čáry a rozsekat Magelordy jako prasata. Nechce se mi uvěřit, že by takovýto nástroj zabil byť jen statkářovic holku.“

Cole se podíval na svoje schléplé mužství. Rychle si je zakryl levou rukou a druhou ukázal na vanu. „To ta voda,“ zamumlal. „Je strašně studená.“

Saša se na něj chvíli dívala a její zvláště rozšířené oči pobaveně jiskřily. „Možná by ses měl příště zamknout.“ Její úsměv se vytratil.

„Garrett nás chce všechny v Háku, odedávka za jeden zvon. Koukej přijít včas — mám za to, že je to vážný. Žádný jakýpak copak, Cole.“

„Jasný,“ řekl pokorně, zatímco se obrátila zpátky ke dveřím. Zarážila se.

Aniž se k němu otočila, řekla: „Žádný strachy. Pokud jde o mě, seš pořád prvotřídní kláda.“ Uchichtla se a vyrazila ven z bytu.

Většina obyvatel Trinu znala Dorminii coby Šedoměsto. Jméno bylo přiléhavé z více důvodů — téměř všechny budovy v Dorminii byly ze žuly vytěžené v Pekelných horách, jež se tyčily hned za severními hradbami města. V horách kdysi žily kmeny divokých horalů, ale nepředvídatelná otrěsná kouzla a jiné hrůzy pustošící zemi od vypuknutí Války s bohy vyhnaly tyto kmeny na sever do Zlozemě. Několik starých záznamů hovořilo o jakési dávné katastrofě, jež dala jméno Pekelným horám, avšak co přesně se tehdy událo, zůstávalo opředené nejasnostmi. Mnohé ze světových dějin se v poválečném období plném pohrom a útrap nadobro ztratilo.

Když Davarus Cole opustil svůj malý byt a vydal se po Tyranově třídě, vanul divoký vítr. Široká dopravní tepna se mírně svažovala na jih k přístavu. Na severu protínala rozlehlé kruhové náměstí známé jako Hák a ještě dál potom Šlechtickou čtvrť, v níž ve jménu Magelorda Salazara vládla Dorminii hýčkaná hrstka privilegovaných.

Cole viděl sotva špičku Obelisku, jenž na obzoru probodával siluetu města. Tento monolit magicky vyztužené žuly stojící uprostřed Šlechtické čtvrti se stal symbolem Salazarovy tyranie.

Magelord, despotický vládce města, založil Dorminii před téměř pěti sty lety, krátce poté, co zkázonosná Válka s bohy změnila kraj k nepoznání. Umírající Malantis padl z nebes do Azurového moře a zvedl obrovskou vlnu, jež zaplavila království Andarr a zanechala po sobě nehostinné Utopené pobřeží táhnoucí se nyní stovky mil na jihozápadě Trinu. I když Salazar s ostatními Magelordy povraždili bohy, představovali jedinou ochranu, k níž se přeživší obyvatelé zpustošeného království museli přimknout, zatímco

zemi plenila zlá kouzla chaosu. Uprchli na sever a na východ do Thelassy, jež přestála povodeň bez úhony, a pomohli vystavět Přístav stínů a Dorminii. Život pod nadvládou čarodějů, byť to byli vrazi bohů, byl přijatelnější než jistá smrt.

Během staletí po Válce s bohy vyrostl Trin v jedno z nejlidnatějších míst severně od Slunozemě. Pravda, vedle Konfederace vypadal Trin nicotně, ale toto sdružení národů, jež se po rozpadu Gharzianské říše přihlásily o nezávislost, bylo vzdálené měsíc cesty na východ za děsivě zpustošenými Zeměmi nikoho.

Cole nikdy nev kročil dál než do osad daleko za městem, jež Dorminii dodávaly jídlo a jiné zásoby. Vzpomínal si, jak před třemi lety doprovázel Garretta na služební cestě do Malbreku a jak se tehdy příšerně nudil. Provincie byly domovem statkářů, horníků a jim podobných existencí, nic pro muže, jako byl on — muže osudem předurčeného k *velikosti*.

Cestou nahoru po Tyranově třídě doprovázely Colea zurčící vody Rudobřiché řeky. Její koryto se táhlo téměř souběžně se silnicí, asi padesát yardů po jeho levici, a vinulo se z Pekelných hor dolů k přístavu. V tuhle roční dobu brázdilo říční vody jen málo plavidel; v ovzduší bylo stále citelné ledové zimní sevření a mrazivé počasí ještě nějaký čas potrvá. Také tu byla ta záležitost války s Přístavem stínů. To, co pro Dorminii začalo loni koncem podzimu jako spor o Nebeské ostrovy, nově objevené v Nekonečném oceánu stovky mil na západ, skončilo její potupnou porážkou.

Cole byl přesvědčen, že jakýkoli úder zasazený Salazarovi byl vítězstvím pro obyvatele Dorminie, i když oni sami si to prozatím neuvědomovali. Neúspěch městského námořnictva byl důkazem toho, že Tyran z Dorminie není neomylný. Takový druh nezdaru — společně se snahami mužů jako Davarus Cole — uvolní Salazarovo sevření a lid Dorminie povstane, aby svého věčně vládnoucího nejvyššího pána konečně svrhl. Pokud ho dřív Cole nezabije.

Při tom pomyšlení se usmál. Jednoho dne se o něm po celém severu bude mluvit jako o hrdinovi.

Vzduch proťal skřek a Cole znepokojeně vzhlédl k obloze. Nad hlavou se mu v širokých kruzích vznášel myslisup. Pozvolna potřásl svou stříbrnou hlavou a safírovýma očima pozoroval město pod sebou. Ženy a muži, kteří měli tu smůlu, že se nacházeli v jeho zorném poli, se dali okamžitě na útěk.

Cole se k nim málem přidal. Pak si však vzpomněl na tabletku, kterou si vzal předtím, než odešel z bytu, a začalo se mu lépe dýchat. Lék působil jako uspávací, otupoval ty části mozku, které by mohly k černokněžnickým stvůrám nahoře na nebi neuváženě vysílat podvrtné myšlenky. Zítra ráno ho bude bolet hlava, to však byla jen malá cena za to, že se vyhne černé loterii. Rudá stráž vybírala namátkou ty, kteří se provinili zrádným smýšlením, podrobovala je krutému mučení, posílala je do vězení nebo je v některých případech rovnou vraždila.

Jeho pozornost upoutal jakýsi rozruch před ním na ulici. Blížili se k němu dva Strážníci a hnali před sebou vetchého starce. Jeden z rudě oděných vojáků do něj nevybíravě zezadu strčil, starce klopýtl a padl na tvář. Když se muž opět postavil na nohy, Cole spatřil ošklivou odřeninu, jež se mu táhla přes celé čelo až k líci. Starý muž se otočil ke svým trýznitelům a začal si stěžovat, ale jeden ze Strážníků jej ranou pěstí poslal opět k zemi.

Cole pokračoval dál v naprostém klidu. Události tohoto rázu nebyly ničím neobvyklým. Rudá stráž dávala okázale najevo, že Dorminii a jejím územím slouží jako stálá armáda a městská garda. Ve skutečnosti to ale byla jen banda gangsterů a rváčů, kteří terorizovali obyčejné lidi z příkazu městských radních a jejich nelítostného vládce v Obelisku.

Zachoval by se rozumně, kdyby prostě zmizel a příliš na sebe neupozorňoval. Copak je Garrett nenabádal k opatrnosti? „Jedinec je mňí než skupina,“ říkával mu vždy nevlastní otec. „Nemůžeme napravit každou křivdu. Zbrklé jednání vystavuje nebezpečí nás všechny. Vybírejte moudře, kdy bojovat, a mějte na paměti, že Střep pronikne nejhluběji, když vyrazí ze tmy.“

Cole se zamračil. Garrettovo ponaučení se na *něj* určitě nevztahovalo. Bylo koneckonců zřejmé, že svými schopnostmi a bystrým úsudkem své vrstevníky vysoko převyšuje — a navíc, neříkal vždy Garrett, že jednoho dne se z něj stane velký hrdina, jako byl jeho skutečný otec? Muž jako on se nespravedlnosti postaví čelem a jeho kouzelná dýka a neobyčejný osud ho poženou kupředu se spravedlivým hněvem, jemuž nějaký druhořadý padouch nemůže vzdorovat.

Když si Cole takto ujasnil myšlenky, vydal se směrem ke Strážníkům tak jistým krokem, jakého jen byl schopen. Nemohl si nevšimnout, že nepatrný dav se zcela vytratil. Teď tu byl sám, nikým nechráněn. Ucítil, jak mu zničehonic vyschlo v krku.

Jakmile se Cole přiblížil, voják klečící na starci zvedl hlavu. Vrhł na kolegu tázavý pohled, oddálil meč od hrdla své oběti a narovnal se. „Co, do hajzlu, chceš?“ zeptal se chladně.

Druhý Strážník přistoupil blíž ke Coleovi a spustil ruku k jílcu u pasu. Hlas měl plný zášti. „Doufám, že máš dobrou důvod narušovat oficiální úkony Rudé stráže, chlape, jinak tě čapnem a pudeš smrdět do díry.“

„Tak dost!“ poručil Cole hlasem, z něhož, jak si snažně přál, měla znít autorita. Sáhł pod plášť a položil ruku na jílec Magebanu. Z nějakého důvodu se mu začaly třást ruce. S tím nepočítal.

Pokračoval dál ve své lsti. „Pokud vám to, vy dva zkurvysyni, ještě nedocvaklo, mluvíte s Augmentorem. Tento muž má stanout v Obelisku. Předajte mi ho.“ Na čele mu začaly vystupovat kapičky potu. Snažil se je vůlí potlačit, ovšem neúspěšně.

„Fakt, jo?“ Voják nalevo od Colea nevypadal, že by to na něj udělalo bůhvjaký dojem. Byl to surově vyhlízející muž ve středních letech s podobanými tvářemi a v malých očkách se mu zračilo opovržení. „Nebudeš se teda na nás zlobit, když tě požádáme o doklady.“ Čekal zvědav, co bude následovat.

čarovnou moc. Vidiš, jak svítí? Nikdo kromě Augmetorů nesmí takovou zbraň vlastnit. Věřím, že tvá zvědavost je ukojena.“

Prosím, jen kývni a odejdi v pokoji, modlil se v duchu. Nahlas ovšem řekl: „Teď se mi, do prdele, klid' z očí, než ti tu dýku zarazím mezi nohy tak, až ti koule polezou krkem!“

Strážníci se podívali jeden na druhého a beze slova se dohodli. Poďobanec pokrčil rameny a plivl na potlučeného muže, jenž ležel na zemi.

„Dobrá. Je tvůj. Přejem pěkný den.“ Oba muži pomalu prošli kolem Colea a pokračovali po ulici směrem na jih.

Díval se na vzdalující se rudé uniformy vlající ve větru. Zaplavila jej euforie a samou radostí se musel usmát tomu, jak chytře a pohotově si počínal. Možná má lepší vzdělání než zbytek Střepů — vzbouřenců, které nazýval svými druhy —, ale klít umí stále stejně jako ti nejtvrdší z nich, když si to okolnosti žádají. Měl za to, že je zkrátka obyčejný člověk, schopný bez potíží soucítit jak s těmi nejurozenějšími, tak s těmi nejbezzvýznamnějšími z lidí.

Podíval se na muže, jenž mu sténal u nohou. Levou očnici měl ošklivě podřenou a na tváři a krku strupy sražené krve. „Můžete vstát?“ zeptal se Cole.

„Eh...“ odpověděl muž. Pokusil se postavit, ale marně. Cole na jednu pocítil prudký nával netrpělivosti.

„Copak jste vůbec neviděl, co se právě stalo? Zachránil jsem vám život. Zabili by vás.“ Ztlumil hlas a muži, jenž se s obtížemi stavěl na kolena, útěšně položil ruku na rameno. „Možná to teď tak nevypadá, ale osud tomu chtěl, abyste byl tady. Měl jste být svědkem této události. Jednoho dne se ohlédnete, budete se smát a ptát se sám sebe, jestli se dnes nezrodila legenda — co? Co se děje?“

Zornička v mužově zdravém oku se rozšířila, jako by viděl, že se ke Coleovi zezadu blíží cosi strašlivého. Mladý Střep se otočil.

Stál tam Poďobanec se zlovolným úšklebkem ve tváři. Druhý Strážník svíral v ruce napřažený meč. Jako ve zpomaleném záběru sklouzl Cole pohledem napravo a zahlédl jílec dopadající na jeho